

La «bogeria viable» del 2022

Jordi Hereu ha comprat un gran pot de vitamines. Vol que els barcelonins l'imitem. No està malament. L'alcalde de Vic s'ha espantat amb l'extrema dreta. I creu que el remei és copiar-la. Està malament. I Felipe González dóna suport a l'Estatut sense entusiasme però amb seny. Està bé.

JOAN TAPIA

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 17.01.10

Jordi Hereu, alcalde de Barcelona 7, NOTABLE

L'alcalde de Barcelona viu el 2010 amb aprehensió. La gran guerra és la presidència de la Generalitat i quan se sàpiga el guanyador estarem en les eleccions municipals. El 2009 no ha estat dolent. Hi ha la nova terminal del Prat, l'èxit de l'AVE a Madrid (malgrat el gran caos de Sants), la licitació de la Sagrera que obre una nova centralitat, algunes estacions de la mastodòntica L-9... Però la ciutat arrossega els peus. La crisi econòmica, el negativisme repetit, el desgast socialista després de 30 anys en el poder, una oferta d'alternança (Xavier Trias) respectable, amb seny però faltada de nervi d'arrossegament...

I un ajuntament sense majoria, per la calculada deserció de Jordi Portabella. I el malson d'un president de la Generalitat socialista. ¡Que fàcil per a Narcís Serra, Pasqual Maragall, Joan Clos... marcar distàncies amb Jordi Pujol, de verb fàcil i que no tenia cap vergonya a mostrar que els *sociates* se li entravessaven! Jordi Hereu no pot tractar José Montilla com Maragall tractava l'altre Jordi. L'alcalde ha de posar la ciutat per damunt de tot, però Hereu no ha de distanciar-se de la socialdemocràcia catalana. I necessita el suport de Montilla, de José Luis Rodríguez

Zapatero (i fins i tot de Joan Puigcercós) per a assumptes com l'àrea metropolitana. Hereu treballa, recorre la ciutat, intenta afirmar-se i governar bé. No sempre ho aconsegueix. I no trenca la barrera de la rutina i la responsabilitat, tampoc recupera el nervi maragallista...

Ara ressuscita una idea del 1999, uns Jocs Olímpics d'hivern amb Barcelona com a bandera –es convertiria en la primera ciutat a acollir tots dos Jocs– i amb el Pirineu com a teatre d'operacions. Cosa que Clos –diuen–, llavors alcalde de la capital catalana, va definir com «una bogeria viable». I en vaig tenir prou de veure l'alcalde de Lleida, Àngel Ros, contestant Josep Cuní dimecres passat per entendre les complicitats que genera la candidatura Barcelona-Pirineus. És el model de Vancouver (Canadà) que veurem ja, i té l'avantatge que el 2022 els Jocs tocarien a Europa i que Madrid s'ha esfumat... Però tot està per fer. I la nominació el 2015 és avui gairebé una quimera. Encara que no es perd res travant l'eix Barcelona-Pirineus. Sigui quin sigui el resultat.

Ha *okupat* el focus. No vol ser el noi aplicat que ve, a la vegada, del catalanisme del col·legi de Sant Gregori i de l'aparell socialista. Ha donat un cop de puny damunt la taula i ha llançat el seu repte. Vola pel seu compte i ha de jugar al rugbi. Contra tots i amb totes les complicitats (els Carlos Ferrer i Leopoldos Rodés del 2015). I demostrar que Clos tenia raó. La final, si n'hi ha, serà contra Munic, que va organitzar uns Jocs d'estiu fa més anys que Barcelona. Amb terrorisme palestí.